

LOGICA AVORTISMULUI

Olavo de Carvalho *

***Rezumat:** În lumina rațiunii, nicio ființă umană nu-și poate aroga dreptul de a comite în mod liber un act despre care el însuși nu poate spune cu certitudine dacă este sau nu o crimă. Deoarece niciodată nu s-a găsit vreun avortist capabil să dovedească, dincolo de orice îndoială, ne-umanitatea fătului, adversarii avortistului au tot dreptul, și chiar datoria de neocolit, de a-i cere să se abțină de la o acțiune a cărei nevinovăție este obiect de incertitudine chiar și pentru el însuși.*

Avortul este o problemă morală doar pentru că nimeni nu a putut dovedi vreodată, cu certitudine absolută, că fătul este o simplă extensie a corpului mamei, sau că este o ființă umană cu drepturi depline. Însăși existența acestei discuții interminabile arată că argumentele ambelor părți sună neconvingător pentru cei care le aud, dacă nu chiar și pentru cei care le emit.

Există aici, prin urmare, o îndoială legitimă, pe care nici un răspuns nu a reușit să o stingă. Transpusă în planul deciziilor practice, această îndoială devine alegerea dintre a interzice sau a permite un act care are cincizeci la sută șanse de a fi o nevinovată intervenție chirurgicală, ca oricare alta, sau de a fi, dimpotrivă, o crimă premeditată. În aceste condiții, singura opțiune justificată moral, este, în mod absolut evident, abținerea de la această practică.

La lumina rațiunii, nicio ființă umană nu-și poate aroga dreptul de a comite în mod liber un act despre care el însuși nu poate spune cu certitudine dacă este sau nu o crimă. Mai mult decât atât, între prudența de a evita riscul acestui omor și îndrăzneala de a te grăbi să-l comiți în numele unor ipotetice beneficii sociale, sarcina probei le revine, desigur, apărătorilor celei de-a doua alternative. **Deoarece niciodată nu s-a găsit vreun avortist capabil să dovedească, dincolo de orice îndoială, ne-umanitatea fătului, adversarii avortistului au tot dreptul, și chiar datoria de neocolit, de a-i cere să se abțină de la o acțiune a cărei nevinovăție este o obiect de incertitudine chiar și pentru el însuși.**

Opțiunea pentru avort presupune incapacitatea de a înțelege noțiunea de specie.

Specia este un ansamblu de trăsături comune, înnăscute și inseparabile, a căror prezență încadrează un individ, o dată pentru totdeauna, într-o natură pe care el o împărtășește cu

alți indivizi. Aparțin aceleiași specii, în veșnicie, chiar și membrii săi încă nenăscuți, inclusiv cei care încă nu au fost concepuți, care, atunci când vor fi concepuți și născuți, vor ajunge să poarte aceleași trăsături comune. Nu este greu să înțelegem că pisicile din secolul al XXIII-lea, atunci când se vor fi născut, vor fi pisici, și nu pătlăgele roșii.

Opțiunea pentru avortism impune, ca condiție, incapacitatea sau refuzul de a înțelege această noțiune. Pentru avortist, statutul de „ființă umană” nu este o calitate înnăscută definitoare a membrilor speciei, ci o convenție, pe care cei deja născuți pot, după bunul lor plac, să o aplice sau nu celor care încă nu s-au născut. Decizia dacă un făt în timpul sarcinii aparține sau nu umanității tine de un consens social, nu de natura lucrurilor.

Gradul de confuzie mintală necesar pentru a crede în această idee nu este deloc neglijabil. De aceea, rareori avortiștii invocă în mod clar și explicit această premiză fondatoare a argumentelor lor. În general, o țin ascunsă în cețuri (chiar și pentru ei înșiși), deoarece presimt că, declarându-o cu voce tare, ar însemna în același timp să o demaște ca presupunere antropologică lipsită de orice bază posibilă și, dincolo de asta, a cărei aplicare este catastrofală: dacă statutul de ființă umană este o convenție socială, nimic nu împiedică o convenție ulterioară să o revoce, negând umanitatea retardaților mintal, handicapaților, homosexualilor, negrilor, evreilor, țiganilor, sau oricui altcuiva care, în funcție de capriciile de moment, ar părea incomod.

Este cât se poate de clar că opțiunea pentru avortism se sprijină pe recursul irațional la autoritatea inexistentă de a acorda sau refuza cui vrei statutul de ființă umană, de animal, de lucru.

Nu e de mirare că oamenii capabili de o asemenea barbarie mintală sunt, de asemenea, imuni și la alte imperative ale conștiinței morale comune, ca de exemplu, datoria pe care un politician o are de a da socoteală pentru angajamentele asumate de el sau de partidul său. După ce au subscris la programul unui partid care iubește și venerează avortul într-atât încât expulzează pe oricine se opune acestei idei, Dl. Lula da Silva (fostul președinte al Braziliei, n. trad.) și iubita lui Dona Dilma, cu o insensibilitate morală cu adevărat sociopată, vin să se pretindă nevinovați de orice complicitate cu proiectul avortist.

Ar fi o prostie să așteptăm coerență morală de la indivizi care nu respectă nici măcar obligația de a recunoaște faptul că celelalte ființe umane aparțin aceleiași specii cu ei prin natura lor, și nu printr-o generoasă – și cu totul revocabilă – concesiune din partea lor.

Nici nu este de mirare că, în dorința de a-și impune pofta de putere, mint ca dracii. Uitați-vă doar la numărul femeilor, presupus – victime anuale ale avortului ilegal, pe care aceștia le invocă pentru a preamări virtuțile sociale imaginare ale avortului legalizat. Erau milioane, au coborât la mii, apoi au devenit câteva sute. Acum, se pare că afacerea s-a încheiat la 180, în timp ce chiar SUS (*Sistema Único de Saúde*, sistemul public de sănătate brazilian, n. trad.) deja a recunoscut că nu depășesc opt sau nouă. E clar, dacă nu înțelegi, sau nu respecti nici măcar distincția dintre specii, cum o să-ți pese de corectitudinea cifrelor? O deformare mintală o poartă în sine pe cealaltă.

Aristotel sfătuia să se evite dezbateră cu adversari incapabili de a recunoaște sau de a se supune regulilor elementare ale căutării adevărului. Dacă vreun avortist ar dori adevărul, ar trebui să admită că nu este în măsură să dovedească ne-umanitatea feților, și că, în fond, faptul că aceștia sunt sau nu ființe umane nu contreză câtuși de puțin în decizia lui de a-i ucide. Dar a mărturisi asta ar însemna să-și afișeze legitimația de sociopat. Iar sociopații, prin definiție și printr-o inevitabilitate intrinsecă, se străduiesc tot timpul să pară că nu sunt sociopați.

---

* Olavo de Carvalho este un filosof conservator și scriitor brazilian care prin realismul, luciditatea, erudiția și curajul său intelectual de excepție a reușit să zdruncine hegemonia culturală a stângii marxiste din America Latină. Printre contribuțiile sale se numără explicația asupra originilor intelectuale și unității ideologice colectiviste, dincolo de aparentele diferențe de conținut doctrinar ale acestora. Olavo de Carvalho expune în opera sa caracteristicile definerii ale mentalității revoluționare, resort al celor mai criminale dictaturi din istoria umanității.

Disponibil la www.provitabucuresti.ro și la

www.culturavietii.ro/2012/02/11/logica-avortismului-de-olavo-de-carvalho